

Pane, nauč nás modliť sa...

Modlitba je Božím darom pre človeka. Je to naozaj veľká vec, keď sa môžeme rozprávať s naším Bohom o ktorom vieme, že je všemohúci, vševediaci a pritom sme si istý láskou, ktorú má voči nám. Preto, keď sa modlíme očakávame obyčajne, že naša prosba bude vyslyšaná: Boh mi splní to, po čom túžim a čo chcem. Pritom je tu ale veľké nebezpečenstvo, že z našej modlitby sa stane obchod. Tak ako to bolo u židov, najmä u farizejov. Oni mali presne vymedzený čas na modlitbu, i to čo sa majú modliť, aj spôsob ako Bohu prednášať modlitby. A keď všetko po poriadku „odbavili“, mali pocit dobre vykonanej modlitby čo si považovali za veľkú zásluhu, za čin, za ktorý im Boh mal zaplatiť svojou priazňou, svojím požehnaním a vypočutím prosby. Najhoršie, že takto odbavená modlitba sa nepribližovala k Bohu. Ba naopak, stávala sa nepríjemnou podlžnosťou, ktorú musel každý správne vybaviť, ak chcel získať Božie požehnanie a dary. V očiach ľudí a národa takto Boh stál stále vysoko nad nimi a ďaleko od nich ako krutovládca, pred kým sa bolo treba neustále triasť a chvieť.

Pán Ježiš vniesol do vzťahu k Bohu a do modlitby niečo nové a oslobodzujúce. Niečo radostné a dávajúce novú chuť a nový rozmer. Pre neho je Boh Otcom, s ktorým možno hovoriť s detskou úprimnosťou a otvorenosťou. A tento vzťah k Bohu u Ježiša videli a cítili tí, ktorí sa s ním stretávali a veľmi sa im to páčilo. Priťahovala ich takáto modlitba a preto ho prosia: „Pane, nauč nás modliť sa...“ A vieme akú modlitbu ich náš Pán naučil?! Práve tú, ktorá začína oslovením: „Otče náš...“

A toto je veľmi dôležité: uvedomiť si, že Boh je môj otec. Keď sa rozprávam s ním a prosím ho o niečo, viac než vyslyšanie mojej modlitby je dôvera voči nemu a radosť, že otec je pri mne a nekonečne ma má rád. Modlitba preto znamená spoľahnutie sa na dobrotu otca a dôvera, že mi dá vždy to, čo potrebujem. V tomto zmysle teraz ľahšie pochopíme slová Pána Ježiša: „Ak niekto z vás otca poprosí syn o rybu, vari mu dá namiesto ryby hada? Alebo ak pýta vajce, podá mu škorpióna?“ Áno, Boh Otec vie najlepšie, čo potrebujeme, hoci my obyčajne máme svoje predstavy, čo všeličo by sme chceli. A často sa stáva, že chceme veci od výmyslu sveta. Ale práve rodičia sú na to, aby posúdili či žiadosť ich detí je rozumná, dobrá a vhodná pre deti... Pri našej modlitbe ide viac o vzťah k Bohu. Veď večnosť o ktorej čítame, že ani oko nevidelo, ucho nepočulo a do ľudského srdca nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú, tá večná blaženosť je spoločenstvo s Bohom. Všetky naše plány, naše predstavy, naše materiálne statky, to všetko je bezcenné a nemá hodnotu v porovnaní s blaženosťou v Božej prítomnosti. My si musíme priznať, že sme ešte nedospelé Božie deti, a sami presne nevieme, čo je pre nás dobré. Preto nám Boh Otec dal Svätého ducha, ktorý sa v nás a za nás modlí a volá „Abba, Otče.“ Majme dôveru k Bohu, vedzme, že On náš Otec dobre vie, čo potrebujeme, prv ako by sme ho prosili, ale predsa čaká na našu prosbu. Nechce robiť veci za nás a bez nás, alebo ako hovorievame nechce jednáť o nás, bez nás. Veď nás stvoril ako slobodných a samostatných, a je to iba láska k nám, čo ho vedie k tomu, že nám niekedy nedá, to čo by sme chceli. Totiž niektoré dary by nám ublížili, alebo kvôli malým veciam, ktoré by sme dostali, nechceli by sme už väčšie a nedosiahli by sme väčšie dobrá. Všimnime si svätého Pavla, ktorý nevie, čo je pre neho lepšie a čo by si mal od Boha žiadať. Túži byť s Kristom vo večnej blaženosti, ale rovnako sa mu zdá, že je potrebné, aby ešte zostal medzi ľuďmi a pomáhal im a tak konečné rozhodnutie necháva Bohu.

Tomuto hovoríme synovská oddanosť, synovská modlitba, keď človek dôveruje Bohu tak, že nechá aby Boh, o ktorom je presvedčený, že je dobrý a mocný, aby Boh rozhodoval o ňom. Naučme sa aj my dôverovať Bohu, veriť mu a zverovať mu seba, svoj život i svoj majetok a vôbec všetko. Nebojme sa odovzdať Bohu a nechať sa ním viesť. Pán Ježiš ako človek sa tiež učil modliť a dospel k tomu o čom hovoríme: ku synovskej modlitbe, lebo Otec bol pre neho všetkým. Katechizmus hovorí takto: „Boží Syn, ktorý sa stal synom Panny, podľa svojho ľudského srdca sa naučil aj modliť. Formuly modlitby sa učil od svojej matky... Modlí sa slovami a rytmom (pravidelným opakovaním) modlitby svojho ľudu v nazaretskej synagóge a v Chráme. Ale jeho modlitba vyvierala z oveľa skrytejšieho prameňa, ako to dáva tušiť vo veku dvanástich rokov: „Mám byť tam, kde ide o môjho Otca“ Tu sa začína zjavovať novosť modlitby v plnosti času: synovskú modlitbu, ktorú Otec očakával od svojich detí, sa konečne modlí sám jeho jednorodený Syn vo svojej ľudskej prirodzenosti s ľuďmi a pre ľudí.

Modlievajte sa a modlievajte sa často a s vedomím, že sa rozprávame s Otcom vtedy, keď mu ďakujeme, keď ho prosíme i odprosujeme. Otec nás nekonečne miluje a chce nám dať vždy to najlepšie. Majme k nemu dôveru a synovskú oddanosť a tento vzťah s Bohom – Otcom, vzťah lásky, dôvery a synovskej oddanosti je viac než naplnenie našich túžob a prianí. Boh je nekonečne štedrý, dobrý a plný lásky. On na nás nikdy nezabudol a nezabudne a dáva nám neustále svoje dary a to najkrajšie má pre nás ešte pripravené. Prejavme mu v našej modlitbe našu synovskú oddanosť.

Janko Silan
CIRKEV U NÁS

*Je plná slávy
jak plná utrpenia.
Dnes bez oslavy,
dnes priam hanobená,*

*ale kol hlavy
nevinou ožiarená
stojí bez obavy,
stojí tu nezlomená,*

*stojí tu v zdraví,
v záplave navštívenia,
v záplave lávy,
I'sti, klamu odsúdenia.*

*Jas Boží pravý
svieti z jej pokorenia.*

Navzájom sa potrebujeme

Aj vy to poznáte? Nieкто nás „podržal nad vodou“ a nemôžeme na to zabudnúť. Ten človek má v našom srdci čestné miesto. Stačilo pár slov, jediný pohľad, jemný dotyk ruky... A zrazu sme sa necítili sami, nastala zmena. Slnko vyšlo spoza mrakov. Život sme objavili v iných hodnotách. Prečo nám dnes pri takej spomienke vypadnú slzy?

Na pohreb starého pána učiteľa prišla nielen celá dedina, ale prišli aj takí, ktorí chodievajú domov iba na sviatky. Vďačnosť im pri jeho rakve vtláčila slzy do očí. Žil pre nich, pre svoje povolanie pedagóga.

Dostal som list s prosbou, aby som odslúžil ďakovnú svätú omšu za podnikateľa. List napísali jeho zamestnanci. Spomínali, že prevádzka sa dostala do ťažkostí. Majiteľ vraj viac ako pre seba podnikal kroky kvôli nim, aby ich rodiny mali z čoho žiť. V liste stálo:

„Prosíme Pána Boha, aby mu naďalej žehnal.“ Byť človekom a kresťanom nie je také ľahké. Boh nás však k tomu vyzýva.

Ježiš povedal Šimonovi po rybolove: „Neboj sa, odteraz budeš loviť už ľudí. A keď pritiahli lode k brehu, opustili všetko a išli za ním“ (Lk5. 10-11).

Zmenilo sa od Kristových čias niečo v láske k blížnemu? Podržať niekoho nad vodou je ľudské a kresťanské. Nie je to aj naše poslanie?

Žiakom sa začína nový školský polrok a študentom nový semester. Život každému z nás prináša nový začiatok. Odložme strach, predsudky, vypočítavosť a začnime ako apoštol Peter - ryby a siete zamenil za ohlasovanie evanjelia Židom.

Kardinál Jozef Tomko viackrát vyzval Slovensko, aby ponúklo svetu misionárov. Slovenskí misionári robia dobré meno národu i Cirkvi. Veriaci rodičia by si mali uvedomiť, že ich deti by sa nemali postarať len o nich v starobe, ale mali by ich ponúknuť Cirkvi vo svete ako misionárov.

Rehoľná sestra si spomína, ako sa v rodine modlievali namiesto klasických päť ružencových desiatkov ešte jeden navyše. Rodičia deťom neprezradili prečo. „Dnes viem, že šiesty desiatok bola ponuka Bohu, aby sa jedno z ich detí ak je to Božia vôľa, zasvätilo Bohu,“ vysvetľuje rehoľníčka.

Každý z nás sa môže modlitbou, obetou, životom angažovať za rozšírenie Božieho kráľovstva na zemi. Navzájom sa potrebujeme.

LUBOMÍR STANČEK

Rozdelený chlieb lepšie chutí

Rozdeľ sa o svoj chlieb a bude mať lepšiu chuť.

Podeľ sa so svojou radosťou a bude ešte väčšia.

Oni sú príliš chudobní a my príliš bohatí!

Žiť znamená dať a brať. My si toho berieme príliš!

Všetci to vieme.

Miliómy ľudí hladujú; včera, dnes i zajtra.

Nemôžu pracovať, pretože sa nemajú čím živiť.

Sú chorí, pretože sa nemajú čím živiť.

Umierajú mladá, pretože sa nemajú čím živiť.

Miliómy ľudí majú na tvári a na tele vpísanú smrť.

Toto je ten najväčší zločin dvadsiateho storočia!

Miliómy smutných, vyčerpaných a hladujúcich ľudí žije na tej istej zemi, po ktorej my - dobre živení - kráčame, beháme, jazdime, prechádzame sa, robíme módne prehliadky, beháme a lietame ako športovci, politici, riaditelia, turisti či novinári.

Čo pre nich robíme my, ktorí máme stále prestretý stôl, klimatizáciu a pohodlnú posteľ? Pocítili sme snáď závrat, keď sme si po prvýkrát uvedomili túto svetovú tragédiu? Zvykli sme si na to? Napĺňa nás súcitiť?

Aspoň sa o tejto otázke rozprávame, či len hádzame vinu na ostatných?

Strašiaci nie sú nanič. Ani súcitiť.

Rečami sa tiež nič nevyrieši a zvaľovanie viny na ostatných je zbabelosť.

Musíme sa podeliť!

Deliť sa o chlieb znamená deliť sa o všetko, čo máme, o náš majetok a blahobyt, o luxus a pohodlie.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 5.týždni cezročného obdobia

6.II. utorok

17.00 + Rudolf Kosnáč a rodičia

7.II. streda

18.00 + Ferdinand Granec, manž. a syn Anton

9.II. piatok

18.00 + Bohumil Královič a rodičia

10.II. sobota

18.00 + Pavol Tomašovič a manž. Mária

Upratovanie kostola č.d. 28-51

11.II. 6. nedeľa v cezročnom období

8.00 na úmysel

9.15 Poďakovanie Panne Márii a Božskému Srdcu (jubileum 70.rokov)

Liturgický kalendár

5.II. pondelok

sv. Agáta, panna a mučenica

6.II. utorok

sv. Pavol Miki a spol., mučeníci

7.II. streda

sv. Maxim, biskup, bl. Pius IX., pápež

8.II. štvrtok

sv. Hieronym Emiliani, sv. Jozefína Bakhita, muč.

9.II. piatok

sv. Apolónia, mučenica

10.II. sobota

sv. Školastika, panna

Slovo na dnes

Ku sviatosti Ježišovho srdca sa môžeme v plnom zmysle dostať len s otvoreným srdcom. Kto prijíma sviatosť jeho srdca a nepripraví vlastné srdce, ten nepochopil Krista.

Karl Rahner

oo

SVIATOSŤ SRDCA

Eucharistia nie je na prvom mieste pravdou, ktorá sa má skúmať, ale skutočnosťou, ktorou sa treba nechať uchvátiť. Koniec koncov, nestojíme pred niečím, ale pred Niekým. Človeku nepomôžu nijaké vznešené myšlienky, ani znalosť dokumentov Cirkvi o tajomstve Eucharistie, ak sa v nej nestretne osobne a od srdca k srdcu s Kristom, ktorý sa v tejto sviatosti za neho stále vydáva a ponúka sám seba ako zdroj života.

Nijaká zo sviatostí Cirkvi, ani Eucharistia, nepôsobí magicky. Jej prijímanie nás nemôže nikdy zbaviť individuálnej zodpovednosti za náš duchovný život a nahradiť náš osobný vzťah ku Kristovi. Aby sa však v našom živote mohla skrytá sila sviatosti prejavíť, treba najprv osobne prijať, čo Pán sám pre každého z nás vykonal a v Cirkvi naďalej koná, treba mu zakaždým znova otvoriť svoje vnútro, celkom sa k nemu obrátiť. Pochopiteľne to vyžaduje aj naše rozhodnutie a aspoň minimálnu prípravu na stretnutie s ním.

Stojí za povšimnutie, že sme mnohokrát odstránili tradičné návyky pri príprave na sväté prijímanie, modlitby poďakovania alebo aj požehnanie s Oltárnou sviatosťou bez toho, aby sme sa naučili niečo lepšieho. Možno sa tak stalo zo všeobecného odporu voči formalizmu alebo z obavy zo zastaraných foriem, možno v akejsi ilúzii o našej kresťanskej zrelosti, ktorá pre svoj vzťah k Bohu nijaké prostriedky nepotrebuje. Nie je však isté, že sme dnes schopnejší osobnejšie a hlbšie prežívať Eucharistiu. Istotne, ťažko sa budeme vracat' k formám, ktoré nám nie sú vlastné, ale možno by sme mali hľadať nové. V každom prípade treba pripraviť svoje srdce na stretnutie s tým, ktorý nás miluje a ktorý sa nám vydáva. Tam, kde človek zapojí svojej srdce, kde dá priestor láske, úcte a vd'ačnosti, vytvorí sa istotne aj primeraná forma, ako tento vzťah prejavíť.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

oo

Státie, sedenie, kľačanie

Človek vyjadruje svoj vzťah k Bohu nielen slovami, ale aj svojim postojom. V liturgii má všetko svoj význam. Preto každý kresťan by mal poznať symboly, úkony a gestá. Mal by dobre poznať liturgickú reč.

Najzákladnejšie liturgické gestá sú státie, sedenie a kľačanie.

Státie je symbolom pripravenosti a bedlivosti. Kto stojí, nespí a je pripravený vydať sa na cestu, alebo splniť nejakú úlohu. Státím vyjadrujeme aj úctu voči tomu, s kým hovoríme. Státie v kostole znamená nielen pripravenosť počúvať, ale aj urobiť to, čo chce Boh. Máme stáť rovno, vzpriamene, neopierame sa o stenu či lavicu.

Sedenie znamená, že sa nikam neponáhľame, ale máme čas pre Ježiša Krista a chceme ho v pokoji počúvať. Nepredkláňame sa, nenakláňame hlavu dopredu, chrbát zostáva rovný. Nohy by sme nemali naťahovať pred seba ani prekladať nohu cez nohu. Ruky by sme mali mať položené na kolenách.

Kľačanie vyjadruje pokoru. Je prejavom klaňania sa Pánu Bohu. Boh je väčší ako my. Mali by sme kľačať vzpriamene a ticho, neotáčať hlavou, ruky by mali byť zopäté na srdci. S kľačaním súvisí aj poklona a pokľaknutie.

Poklona znamená vzdanie úcty. Poklonou zdravíme oltár ako najdôležitejšie miesto v kostole. Telo zostáva rovné, skláňa sa len hlava a ramená.

Pokľaknutie je vzdanie úcty Pánovi. Keď prichádzame do kostola pokľaknutím pozdravíme Pána Ježiša vo svätostánku. Pokľakneme na pravé koleno, nepredkláňame sa. Nikdy nepokľakneme počas chôdze. Ruky ostávajú zopäté, prípadne pravá je na hrudi - srdci a ľavá je spustená pozdĺž tela. Neopierame ich o kolená alebo o zem.

Veriaci majú stáť od začiatku úvodného spevu, alebo od momentu keď prichádza kňaz k oltáru až do konca modlitby dňa. Ďalej stojíme počas spevu Aleluja, počas prednesu Evanjelia, pri vyznaní viery a pri modlitbe veriacich. Takisto od výzvy „modlite sa bratia a sestry „ do premenenia a potom od premenenia po sväté prijímanie. Stáť máme aj počas modlitby po prijímaní a pri požehnaní na záver svätej omše.

Sedieť máme počas čítaní a cez spev alebo prednášanie žalmu, pri homílii, v čase, keď sa pripravujú obetné dary, ako aj vtedy, keď sa chce po prijímaní zachovať posvätné ticho.

Kľačať majú veriaci počas premenenia, ak im v tom nebráni zdravotný stav, nedostatok miesta, alebo iné závažné príčiny. Ti však, čo počas premenenia nekľačia, nech sa hlboko uklonia, keď si kňaz pokľakne. Na Slovensku zachováame zvyk, že ľud zostáva kľačať pred prijímaním, keď kňaz hovorí - hľa Baránok Boží. Toto pokľaknutie treba považovať aj za pokľaknutie pred prijatím Oltárnej Sviatosti, a teda už netreba kľakať v pohybujucom sa rade k svätému prijímaniu.

A ešte jedna perlička. Ak nejakí veriaci napriek potrebe jednotnosti postojov predsa zostanú kľáčať aj po premenení, keď ostatní stoja, netreba z toho robiť problém, podobne ako treba tolerovať to, že niektorí chcú prijímať len na kolenách.

Kiež aj zjednotenie v týchto najzákladnejších liturgických postojoch dvíha našu dušu bližšie k Bohu.

Prijemné prežívanie a liturgické obohatenie Vám všetkým želá

Marián Bér, kaplán „Blumentál“

Šišky Po druhej svetovej vojne bola zničená takmer celá Európa. Všetko bolo v ruinách. Azda najsmutnejší bol pohľad na malé osirotené deti, ktoré sa hladné túlili po uliciach zničených miest.

Stalo sa to v Londýne. Jedného sychravého rána sa americký vojak vracal do kasární. Ako zabočil džípom do jednej z mestských ulíc, zazrel malého chlapca, ktorý stál s nosom pritlačeným na výklad malej cukrárne. Vnútri bol pekár, ktorý miesil cesto na novú várku šišiek. Hladný chlapec ticho stál a uprene hľadel dnu, sledujúc každý jeho pohyb.

Vojak zaparkoval džíp na okraji cesty, vystúpil a celkom pomaly a pokojne sa vybral k chlapcovi. Cez zarosené sklo videl, ako pekár práve vyberal z rúry čerstvo upečené koláče. Nielen chlapcovi, aj jemu sa pri tomto pohľade začali zbiehať sliny. Všimol si, ako chlapec preglgol a vzdychol si, keď pekár opatrne vyberal šišky na pult. Vojakovi prišlo chlapca strašne ľúto. Ani nevedel, ako sa ho zrazu spýtal: „Chlapče, dal by si si z tých šišiek, však?“

Chlapec zostal celkom udivený. Chvíľu sa nezmohol ani na slovo. „Ach... pravdaže, rád by som si dal!“

Vojak vošiel dnu a kúpil desať šišiek. Dal si ich do papierového vrecúška a vrátil sa späť k chlapcovi, ktorý stál vonku v chlade sychravého londýnskeho rána. Usmial sa, podal mu vrecúško a povedal: „Toto je tvoje“

Keď sa otočil, že odíde, chlapec ho chytil za kabát. Obzrel sa.

Uvidel doširoka otvorené oči. Chlapec sa ho potichu spýta „Pane, vy ste Boh?“

Nikdy sa nepodobáme na Boha viac ako vtedy, keď dávame.

Anonym

Bl. Pius IX., pápež 7.február

(* 13. mája 1792 v Senigallii, Taliansko; † 7. februára 1878 v Ríme)

Pia IX. si už za života veľmi vážili, pretože mal dar prorocstva a uzdravovania. Okrem toho sa na neho pozerali počas 32 rokov jeho pápežskej služby (1846-1878) ako na otca viery, a to dokonca aj tí, ktorí mu neboli naklonení.

Pius IX., vlastným menom Giovanni Maria Mastai Ferretti, sa narodil v mestečku Senigallia. Ako 26 ročný bol

vysvätený za kňaza. Pôsobil ako ľudový misionár, potom ako vyslanec Svätej Stolice v Chile, arcibiskup v Spolete a v Imole. V roku 1840 sa stal kardinálom a v roku 1846 ho zvolili za pápeža. Mnohí ľudia, aj cirkevní hodnostári, chceli Cirkev „zmodernizovať“ – inak ako chcel Kristus. Pápež dôstojne vydržal tento nápor a Cirkev obhájil, najmä v troch dokumentoch: „Dogma o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie“, „Syllabus“ – zoznam základných právd viery a „Neomylnosť pápeža vo veciach viery a mravov.“

Vždy verný evanjeliu

„Svätý Otče, nedá sa nič robiť, taká je doba, Cirkev musíme zmodernizovať! Pozrite sa, aj veľkí a zaslúžili teológovia žiadajú upustiť od niekoľkých právd a praktík minulosti! Ak tak neurobíme, Cirkev zahynie, prestane jestvovať!“

„Hej, prestane jestvovať – ale len vtedy, ak opustíme cesty tradície a vrhneme ju do rúk pochybného pokroku.“

„Hej, prestane jestvovať – ale len vtedy, ak opustíme cesty tradície a vrhneme ju do rúk pochybného pokroku. Prestane byť Božou a stane sa čisto ľudskou organizáciou. A tá bude zdieľať osud každej ľudskej organizácie: prestane po čase jestvovať. Mojou úlohou, ale aj vašou, otcovia, je zachovať jej božský ráz. A to, čo je božské, nemôžeme meniť my, ľudia. A preto nielenže ju nedovolím „poľudštiť“, ale vydaním zoznamu právd, ktoré treba veriť v každej dobe, zachovám a ubránim jej Boží ráz.“ A pápež svätého života naozaj zachránil Cirkev pred rozkladom, samozrejme, pod vedením Svätého Ducha. A že ešte aj my dnes môžeme byť členmi pravej Kristovej Cirkvi, za to ďakujeme aj pápežovi Piovi IX.

Pane, aj ja nosím v sebe veľkú túžbu po zmenách. A veľakrát odmietnem niečo dobré len preto, že je to tradičné, nmoderné. To sa týka zdvorilého správania voči starším, oblečenia a iných vecí... A aj v kostole – prečo si mám kľakať zároveň s ostatnými, prečo mám držať ruky zopäté? A nie je čosi pravdy aj na tom, že Cirkev by mala trochu ustúpiť, napr. vo veciach manželskej morálky? Pane Ježišu, ty si však povedal, že tvoj učeník sa podobá hospodárovi, „ktorý vynáša zo svojej pokladnice veci nové i staré“ (Mt 13,52). Tvoje evanjelium vysvetľované učiacou Cirkvou je staré, no pritom stále sa obnovujúce učenie. Pravdy viery sú nemenné, lebo sú božského pôvodu. Ale spôsob ich uvádzania do života sa aj v Cirkvi prispôsobuje súčasnosti. No i toto prispôsobovanie sa, musí mať svoje hranice – na prvom mieste mi vždy musí ísť o tvoju pravdu. A potom pochopím napr. aj to, prečo mám vzdať úctu tebe určitým gestom v kostole alebo, že zdvorilé správanie je prejavom lásky, ktorú si nám prikázal. Pane, daj, aby som pochopil, že najväčšou novotou v každej historickej dobe zostáva tvoje evanjelium... Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku